

Arrest

nr. 106 688 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 10 november 2002, komende van een vlucht uit Kigali, aan op de nationale luchthaven te Zaventem en wordt tegengehouden aan de grens. Hij dient een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 13 november 2002 de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied met terugdrijving. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal neemt op 26 november 2002 de beslissing dat verder onderzoek inzake de asielaanvraag noodzakelijk is. Op 2 augustus 2005 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in.

1.4. Verzoeker dient bij schrijven van 4 juni 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. De aanvraag om verblijfsmachtiging wordt op 17 april 2009 zonder voorwerp verklaard.

1.6. Bij arrest met nummer 46 588 van 22 juli 2010 wordt het door verzoeker ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 2 augustus 2005 door de Raad verworpen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 2 oktober 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 4 oktober 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

[...]

en van nationaliteit te zijn : Rwanda (Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 3 augustus 2008 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen. Op 22 juli 2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep verworpen. (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt tevens in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering, aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, gelet op de gebonden bevoegdheid van artikel 7, eerste lid, 1° van Vreemdelingenwet, opnieuw zal dienen over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt evenwel vast dat, zoals verweerder zelf ook aangeeft, verzoeker in zijn enig middel onder meer de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) inroept. Een onderzoek van het middel dringt zich bijgevolg minstens op in zoverre hierin de schending van deze hogere rechtsnorm – die primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet – wordt ingeroepen. De opgeworpen exceptie dient bijgevolg te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat: Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2.10.2012 is ontoereikend gemotiveerd.

[...]

Terwijl: verweerder, teneinde toe te laten de redelijkheid en proportionaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten te beoordelen, genoodzaakt is om de verblijfssituatie van verzoeker in zijn volledigheid weer te geven;

In de overwegingen die geleid hebben tot het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel vermeld dat op 3 augustus 2008 door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus genomen werd ne op 22 juli 2010 het beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen werd;

Verweerder heeft nagelaten om te vermelden wanneer verzoeker in België is gekomen, wanneer hij een asielaanvraag heeft ingediend en hoe lang de asielprocedure heeft geduurd;

In casu is het immers zo dat verzoeker op 10.11.2002 België is binnengekomen, d.w.z. 10 jaar geleden (stuk 3);

Er moet ook vastgesteld worden dat het arrest van de RVV waarin de weigeringsbeslissing van de CGVS bevestigd wordt dateert van 22 juli 2010, d.w.z. meer dan 2 jaar geleden;

Het getuigt niet van een diligent en zorgvuldig optreden van verweerder, door zo lang te wachten met het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Keerzijde is dat verweerder daardoor thans het redelijkheidsbeginsel schendt door nu op 2.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, zonder rekening te houden met nieuwe omstandigheden;

Het bevel om het grondgebied te verlaten geeft immers geen volledig overzicht van de verblijfssituatie van verzoeker. Op 16.05.2012, zijnde lang na het arrest van de RVV dd. 22.07.2010 inzake de asielprocedure, heeft verzoeker nog een attest van immatriculatie ontvangen geldig tot 16.06.2013 (stuk 4) en op 8.09.2012 heeft verzoeker ook nog een arbeidskaart ontvangen geldig van 22.08.2012 – 21.08.2013 (stuk 5);

Evenmin heeft verweerder mee opgenomen dat verzoeker nog een aanvraag lopende heeft op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet conform de instructies dd. 19.07.2009 van de regering en in het bijzonder o.g.v. criterium 2.8A en 2.8B, ondermeer omwille van lang verblijf in België (stuk 3), studies aan de KULeuven (stuk 5) eb relatie met Belgische partner (stuk 6);

Al deze elementen zijn essentieel om te kunnen beoordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten redelijk is en het proportionaliteitsbeginsel, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, niet werd geschonden;

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook ontoereikend gemotiveerd en schendt de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

En een bevel om het grondgebied te verlaten impliceert een ernstige inbreuk op het gezins- en het privéleven. Overeenkomstig artikel 8 EVRM vereist dergelijke inbreuk op het gezinsleven en het privéleven het doorstaan van de proportionaliteitstoetsing. In casu werden door verweerder duidelijk niet alle essentiële elementen mee in de overwegingen opgenomen om een proportionele afweging te kunnen maken. Verweerder heeft duidelijk een selectieve, onvolledige afweging gemaakt;

Gelet op de datum van het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden, in het bijzonder het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel; ”.

4.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers aangegeven dat deze beslissing is genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt verwezen naar de negatieve beslissingen die werden genomen betreffende de door verzoeker ingediende asielaanvraag en vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en meer bepaald zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker betoogt dat verweerder zijn verblijfssituatie – waaronder het ogenblik dat hij in België is aangekomen en een asielaanvraag indiende, de duurtijd van de asielprocedure, het gegeven dat hij op 16 mei 2012 nog een attest van immatriculatie en op 8 september 2012 nog een arbeidskaart ontving en het gegeven dat hij een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft – volledig diende weer te geven in de motivering van de bestreden beslissing. Hij geeft aan dat dit vereist was “om te kunnen beoordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten redelijk is en het proportionaliteitsbeginsel, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, niet werd geschonden”. De Raad stelt evenwel vast dat de weergegeven motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hij op nuttige wijze in rechte tegen deze beslissing kan opkomen en het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Er dient te worden aangenomen dat verzoeker zelf zijn verblijfsrechtelijke historiek in België kent, zodat hij zich in het kader van huidig beroep op nuttige wijze kan steunen op eventuele elementen hiervan om de regelmatigheid van de bestreden beslissing te betwisten. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk op welke grond een verdere formele motiveringsplicht vereist zou zijn. In zoverre hij op dit punt wenst te verwijzen naar artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan worden afgeleid die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen in strijd met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat het bestreden bevel verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]."

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet weerlegt. Hij wijst er weliswaar op dat hij op 16 mei 2012 nog een attest van immatriculatie zou hebben ontvangen geldig tot 16 juni 2013, doch – zoals verweerder correct aangeeft – blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat op 6 februari 2012 reeds werd overgegaan tot de afneming van verzoekers attest van immatriculatie en dat ingeval verzoeker sindsdien alsnog opnieuw in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie op 2 oktober 2012 wederom werd besloten tot intrekking van het attest van immatriculatie. Verzoeker blijft ook in gebreke toe te lichten op grond van welke procedure of op welke wettelijke basis hij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing in België beschikte over een, al dan niet tijdelijk, verblijfsrecht of -machtiging, zodat op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van deze beslissing nog gerechtigd was om, al dan niet tijdelijk, in het Rijk het verblijven. Verzoeker betwist verder ook niet dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum. Op grond van de loutere voorlegging van een arbeidskaart weerlegt verzoeker in geen geval dat hij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat op grond van de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had. Uit het dossier blijkt enkel dat verzoeker bij schrijven van 4 juni 2007 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, doch deze aanvraag werd op 17 april 2009 zonder voorwerp verklaard. Verzoeker brengt zelf ook geen bewijs bij van een nog hangende aanvraag om machtiging tot verblijf. Ten overvloede merkt de Raad verder op dat het loutere indienen van een verzoek om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat verzoeker legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van zijn verblijf wordt vastgesteld (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr.127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) en hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in de hierin bedoelde situatie. Het gebruik van het woord "*moet*" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Gelet op deze gebonden bevoegdheid dient te worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient, wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel betreft, te worden gesteld dat enerzijds verzoeker niet aantoonde dat verweerder is uitgegaan van een foutieve feitenvinding bij het nemen van de bestreden beslissing en dat anderzijds een vreemdeling zich niet dienstig kan beroepen op beginselen van behoorlijk bestuur om een uitkomst te verkrijgen die ingaat tegen een duidelijke wetsbepaling. Er kan verder ook niet worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Bij het eerder nemen van de bestreden beslissing had verweerder enkel kunnen komen tot eenzelfde vaststelling en er blijkt niet dat verzoeker hinder of enig nadeel heeft ondervonden doordat de beslissing niet eerder is genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Verzoeker laat ook na om bij zijn verzoekschrift stukken te voegen die wijzen op het bestaan van een gezinsleven in België. Verzoeker verwijst weliswaar naar een "*relatie met een Belgische partner*", doch brengt ter ondersteuning hiervan slechts een kopie aan van de identiteitskaart van deze partner, hetgeen bezwaarlijk als afdoende bewijs van een hechte en effectief beleefde gezinsband kan worden aanvaard. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker in België een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft.

In zoverre verzoeker verder wijst op zijn talrijke private belangen die hij ten gevolge van zijn integratie in België zou hebben uitgebouwd, met name ten gevolge van zijn lang verblijf in België en zijn studies aan de Katholieke Universiteit van Leuven, dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Zelfs indien verder alsnog dient te worden aangenomen dat gelet op de duur van het verblijf in België en de gevolgde studies enig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is opgebouwd, herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en/of gezinsleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en/of gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker sinds het arrest van de Raad van 22 juli 2010 in wezen niet langer gerechtigd was op een verblijf in België. Het gegeven dat hij sinds deze datum nog in het bezit was van een attest van immatriculatie – laat staan van een arbeidskaart – vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu het bezit van een dergelijk attest niet correspondeerde met een rechtmatig verblijf op basis van een toegekend verblijfsrecht of een toegekende verblijfsmachtiging of op basis van een procedure die een tijdelijk recht gaf op verblijf. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing verbleef verzoeker op onregelmatige wijze in het Rijk, nu hij – zoals vastgesteld in de bestreden beslissing – zich bevond in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij hij in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Verzoeker, die zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten naar België afreisde en een asielaanvraag indiende, wist of behoorde trouwens te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asiolverzoek werd afgewezen (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden aangenomen en dient geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te geschieden. Verzoeker toont verder op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem verhinderen om zijn privéleven in zijn land van herkomst verder te zetten. Zoals reeds aangegeven was verzoeker verder enkel toegelaten tot een tijdelijk verblijf in België in afwachting van een behandeling van zijn asielaanvraag. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De bestreden beslissing verhindert verzoeker als dusdanig ook niet om een verblijfsaanvraag te richten aan het bestuur om op basis van zijn studies of integratie alsnog te worden toegelaten tot een verblijf, doch er blijkt niet dat verzoeker op ontvankelijke wijze een dergelijke aanvraag heeft ingediend. In deze omstandigheden kan de Raad evenmin vaststellen dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing een op hem rustende positieve verplichting op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM zou hebben miskend. De lange duur van de asielpprocedure van verzoeker in België doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en kan op zich niet leiden tot een andere conclusie.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS